

international sanktionspolitik indført over for Burma.

(Kort bemærkning).

Else Marie Mortensen (S):

Jamen jeg synes da, det er betryggende med den forsikring om hensigten med forslaget. Jeg må så konstatere, at vi er fuldstændig enige i hensigten, men ikke helt enige om, hvilke veje vi skal gå.

Jens Hald Madsen (V):

Venstre er ligesom forslagsstillerne dybt bekymret over situationen i Burma. Venstre finder det også uacceptabelt, at der sker brud på menneskerettighederne, og at det fortsætter. Det er svært at sige, om der er håb om, at det kan ændre sig.

Venstre har også forståelse for, at Danmark så vidt muligt skal være foregangsland, når det gælder om at kæmpe for menneskerettighederne. Det er nu engang det image, Danmark og Norden har haft, og den signalværdi er vigtig.

Men jeg må spørge: Er den signalværdi ikke allerede kommet ud? Jeg synes, at Danmark meget klart har markeret sin holdning til Burma og også andre steder, hvor man forbryder sig mod menneskerettighederne.

Det, der vel er problemstillingen her, er: Hvad er effekten? Det er Venstres opfattelse, at med dette forslag er effekten meget ringe, og det er vel her, adskillelsen ligger mellem Venstre og forslagsstillerne, Enhedslisten. Målet kan vi nemlig sådan set godt være enige om, men vi kan bare ikke være enige om, hvad der er det bedste og mest effektive middel.

For meget kort tid siden afholdt Dansk Industri en meget spændende konference om erhvervslivet og menneskerettighederne. Der kom også efterfølgende et skrift, som tog nogle af problemstillingerne op. Der nævnte man spørgsmålet om sanktioner, og da måtte man ud fra de rent faktuelle ting, man kunne se, konstatere, at utrolig mange gange fungerer sanktionerne ikke, og at de praktisk talt slet ikke fungerer, hvis det kun er ét land, der indfører dem.

Der taler jeg ikke om, at det er et spørgsmål om, at Danmark er et lille land eller Danmark har en lille eksport, men her taler jeg om effekten. Jeg vil også her understrege, at vi skal også passe på en anden ting: at vi ikke gør dansk erhvervsliv til gidsler for dansk udenrigspolitik.

Jeg synes egentlig, at den linje, som har været og fortsat er også den nuværende regerings linje, nemlig at køre nogle meget klare holdninger frem, så virksomhederne har nogle retningslinjer, er god, men man skal bare passe på, for hvis der kommer for meget tågesnak, for meget slør fra den ene sag til den anden, gør man industri- en til gidsler.

Vi baserer i høj grad vores udenrigspolitik på, at man skal være aktiv samarbejdspartner i de internationale organisationer. Vi så selvfølgelig, at man kritiserer EU, men er det ikke den samme kritik, vi kan rette mod hr. Keld Albrechtsen, nemlig at det her slet ikke kan lade sig gøre i forhold til WTO's regler?

Er det ikke et spørgsmål om, at man skal udøve sin indflydelse inden for de forpligtelser, man har lavet rent internationalt? Er det ikke et spørgsmål om, at hr. Keld Albrechtsen, som er imod f.eks. EU, i stedet for skulle have den samme holdning som Venstre, nemlig prøve at være med og udøve sin indflydelse via de internationale organisationer og på den måde få de andre lande med i den holdning, som vi har til menneskerettighedsspørgsmålet?

Se, det mener vi er vejen til målet. Det mener vi er midlet til at gøre det effektivt, nemlig at få de andre lande med, nemlig at bruge sit aktive medlemskab i de internationale organisationer til at få den indflydelse.

Derfor kan vi ikke på dette grundlag støtte forslaget.

Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

Da Aung San Suu Kyi i 1991 modtog Nobels fredspris, rettede den daværende konservative statsminister, Poul Schlüter, en personlig appel til det burmesiske militærstyre. Han opfordrede til løsladelse af partilederen, der in absentia modtog fredsprisen. Schlüter fulgte dermed op på den linje, som har været officiel dansk politik, siden militærstyret knuste den folkelige opstand i 1988. Og hvad gik den så ud på? Først og fremmest en skarp kritik af styrets umenneskelige behandling af det burmesiske folk.

Der kan derfor ikke herske tvivl om Det Konservative Folkepartis holdning til militærstyret i Burma. Det er et uacceptabelt styre, og vi tager på det skarpeste afstand fra den forfølgelse, der finder sted i Burma. Respekten for grundlæggende menneskerettigheder kan i Burma ligge på et meget lille sted, hvis den overhovedet er der. Men med hvilke midler skal den situation ændres?